

Beginselverklaring **VLOTT** | *Groep Coveliërs*

Het liberale ideaal van individuele vrijheid gekoppeld aan individuele verantwoordelijkheid en bezorgdheid voor zwakkeren in onze samenleving, zal wellicht nooit elke burger aanspreken. Net zomin als de collectivistische ideologie ooit een universeel publiek zal kunnen bekoren. Mondige burgers wensen immers niet te leven onder het juk van een betuttelende overheid die hen de vruchten van hun arbeid ontnemt om ze naar eigen goeddunken te herverdelen.

Sommigen meenden, echter, dat een politieke partij tegelijkertijd een duidelijke overtuiging kan hebben en tot een brede volkspartij kan worden uitgebouwd. Dit leidde tot een wervingscampagne waarbij eerder naar het uiterlijke pluimage dan naar de innerlijke overtuiging werd gekeken en tot onenigheid die slechts door de macht kon worden gedekt.

Deze machtsstrijd veroordeelde de zogenaamde liberale partij tot ergerlijke compromissen op Vlaams, sociologisch en budgettair vlak, die voor de liberale kiezer onverteerbaar zijn. De belastingsverlagingen blijven telkens inefficiënt en men moet toegeven dat, op basis van objectieve cijfers, de Vlaamse burger thans meer belasting betaalt dan zes jaar geleden. Op ondernemingsvlak zijn de lasten toegenomen: de vermindering van de vennootschapsbelasting wordt geheel gecompenseerd door nieuwe belastingen en allerlei verplichtingen worden aan bedrijven opgelegd.

Het meest ergerlijke zijn de maatregelen die de Vlaamse burger in zijn persoonlijke vrijheid treffen, de regelneerij, de superboetes, de beperking van de vrije meningsuiting, de diarree aan nieuwe wetten en voorschriften, de sluipende onteigening van onroerende goederen, via allerlei wetten op leegstaande woningen... In plaats van wetten af te schaffen werden er steeds maar bij gemaakt. Daarbij komen nog de toegevingen en vernederingen op het vlak van de Vlaams - Waalse verhoudingen. Waalse politici hoeven slechts de stem te verheffen en niemand in de Vlaamse meerderheid durft nog een kik te geven.

Er is dus duidelijk nood aan een Vlaams liberaal politiek alternatief zonder extremisme, maar wel met de nodige bereidheid om terug te keren naar de klassieke liberale theorie van een beperkte overheid en naar een duidelijke en standvastige Vlaamse overtuiging.

De meerderheid van de burgers heeft het gevoel slachtoffer te zijn van het feit dat hij of zij niet tot een minderheid behoort, want dan kon men minstens zeggen gediscrimineerd te worden. De macht behoort eens te meer aan besloten, occulte groepen die door hun netwerkvorming, hun reclamestrategieën en hun politiek van belofte op een machiavellistische manier van onze democratische samenleving een apathische, verstarde en verzuurde leefomgeving hebben gemaakt.

De individuele vrijheid werd nooit eerder zo sterk aan banden gelegd dan de laatste vijf jaar.

De meerderheid van de burgers mag haar mening niet meer verkondigen, zij ondergaat de dictatuur van de onverdraagzame minderheden.

De overheid is zich met steeds meer zaken gaan bemoeien en is steeds hogere belastingen gaan heffen om allerlei bijkomende taken uit te voeren. De belastingdruk is zo hoog dat iedere Vlaming pas na de grote vakantie voor zichzelf kan beginnen werken, al het overige wordt door de verschillende overheden opgesoupeerd. In plaats van de staat te ontvetten werd de bevoogding en betutteling alsmaar groter, niemand beschikt nog over het belangrijkste mensenrecht : individuele vrijheid. Individuele vrijheid is nochtans voor een liberaal het allerhoogste goed, zelfs wanneer het gekaderd moet worden in de verantwoordelijkheid voor de vrijheid van anderen. Willen liberalen immers niet de mens zo gelukkig mogelijk maken door hem of haar de vrije mogelijkheid te laten om dit geluk zelf in te vullen in deze wereld?

Vrijheid betekent vrij zijn te komen, te gaan en te staan waar men wil, zonder angst voor overvallen: het recht op veiligheid.

Vrijheid betekent zijn mening kunnen uiten, welke deze mening ook moge wezen, zonder angst voor een gedachtepolitie en een strafrechtelijke veroordeling.

Vrijheid betekent vrij over zijn eigen lot te kunnen beschikken zonder angst voor diefstal, onrechtvaardige onteigening of allerlei beperkende maatregelen van de overheid.

Vrijheid veronderstelt ook verantwoordelijkheid. De individuele mens verwezenlijkt immers zijn vrijheid binnen de gemeenschap. Deze gemeenschap bepaalt een aantal normen en waarden die elke vrije burger moet aanvaarden. Het respect voor deze normen en waarden is het fundament van de gemeenschap.

Waarden als het eigendomsrecht, recht op zelfbeschikking, school, universiteit en gezin zijn belangrijke steunpilaren voor een vrije samenleving. Zij moeten een garantie bieden tegen de almacht van de staat en spelen een belangrijke rol in het bevorderen van verantwoordelijkheidsbesef. Een bijzondere plaats dient daarbij gereserveerd te worden voor het gezin, een kerninstelling die de afgelopen jaren ten onrechte werd afgebroken. Zo blijkt het gezin van grote waarde te zijn bij het voorkomen van misdaad. Binnen het gezin leert men immers op concrete wijze wat zijn eigendom is en wat niet, het verband tussen presteren en beloond worden, het beoefenen van geduld en het zorgen voor een ander.

Dit houdt niet in dat de overheid om het gezin te beschermen moet overgaan tot een onaanvaardbare inmenging in het privé-leven van burgers. Het liefdesleven en de seksualiteit moeten niet geregeld worden door de staat.

Vrijheid betekent de afschaffing van alle betuttelende en vrijheidsbepaalde bepalingen die enkel en alleen opgelegd worden om een minderheid te behagen.

Vrijheid betekent dat de Vlaming terug zelf bepaalt hoe hij wil leven, hoe hij gelukkig wil zijn en dit niet door de overheid laat bepalen.

Vrijheid betekent Vlaanderen teruggeven aan de Vlamingen...

De beweging

Ondanks de pogingen tot hervormingen van de jaren '90 blijft de Vlaamse en Belgische politiek erg verstarde. De wijzigingen van de kieswetgeving hebben bovendien de bestaande partijen een grotere almacht gegeven, vermits het voor kleinere partijen bijzonder moeilijk wordt om de neus aan het venster te steken. Voeg daarbij dat de zogenaamde democratische partijen hun grootste concurrent op een ondemocratische manier trachten uit te schakelen, en de autoritaire trekken van de politiek in Vlaanderen liggen duidelijk bloot. De politieke partijen worden bovendien geleid door maximaal drie personen die onderling over de partijgrenzen via bepaalde netwerken contacten hebben, maar wier besluitvorming binnen hun eigen politieke formatie overduidelijk autoritair en dictatoriaal is.

De nieuwe liberale beweging moet dan ook deze verstarring doorbreken. Geen sprake van kleine partijcensakels waarin alles beslist wordt. De burger moet betrokken worden bij het bestuur van het land.

De nieuwe beweging moet Vlaams, liberaal, onafhankelijk, tolerant en transparant zijn, met andere woorden VLOTT.

Vlaams

Nooit hebben de Vlamingen sinds de beruchte Egmont - akkoorden zoveel vernederingen en provocaties moeten verdragen als tijdens de laatste 5 jaar. De geheime akkoorden over de financiering van het franstalig onderwijs, de Francorchamps-wet, de wapenexportwetgeving, de pariteit in de Senaat, de ééntalige Brusselse magistratuur, de steeds maar groter wordende transfers naar Wallonië, de weigering om het spoor en de sociale zekerheid te regionaliseren of zelfs de weigering flitspalen te installeren, het is een eindeloze reeks van Vlaamse nederlagen geworden.

Als klap op de vuurpijl slagen de Franstaligen er ook nog in om een visie op te dringen die regelrecht indruist tegen de Vlaamse overtuiging. Zo werd het stemrecht voor vreemdelingen die de Belgische nationaliteit weigeren te aanvaarden op een dictatoriale manier doorgevoerd door de Franstaligen met de steun van de Vlaamse socialisten. Het jeugdsanctierecht, nochtans een noodzaak voor de opbouw van een meer veilige en dus vrijere maatschappij, wordt geboycot door de Franstalige socialisten.

Moet er nog verwezen worden naar de splitsing van het kiesarrondissement Brussel – Halle – Vilvoorde die onverwijld zou worden uitgevoerd?

Er zijn dringend verdere belangrijke stappen naar het volledig zelfbeschikkingsrecht voor Vlaanderen nodig, de financiële transfers dienen afgeschaft te worden, de basisbevoegdheid dient aan de regio's te worden toegekend. Voor de federale overheid blijft enkel een restbevoegdheid. In geen enkel geval kan aanvaard worden dat Waalse beslissingen aan Vlamingen worden opgedrongen. De sociale zekerheid en justitie vragen om volledige opsplitsing. Vlaanderen moet een aantal wetten kunnen terugdraaien. De snel-Belg-wet, het stemrecht voor de vreemdelingen die de nationaliteit weigeren, en andere vrijheidsbeperkende maatregelen komen hiervoor in aanmerking.

De financieringsstroom van de overheid wordt best omgekeerd. Belastingen worden geïnd door de Gewesten, en de begroting van de federale overheid wordt, in functie van objectieve parameters, door de gewesten betaald. De staatsschuld moet worden gesplitst en elk Gewest levert haar eigen bijdrage. In de 21ste eeuw moet Vlaanderen bestuurd worden door vertegenwoordigers die door de Vlaming gekozen worden, niet door vertegenwoordigers die dankzij de chantagepraktijken van hun franstalige broeders en zusters de macht op ondemocratische manier grijpen.

Liberaal

Liberalisme heeft geleid tot de grootste successen in de wereld en in Europa. De Europese Unie is hiervan het beste voorbeeld. Wanneer deze liberale concepten echter worden uitgevoerd door socialisten dreigt er steeds een schipbreuk.

Het liberale ideaal is dat van het primaat van het individu boven de gemeenschap, van de individuele vrijheid gepaard aan de individuele verantwoordelijkheid. Er moet een halt toegeroepen worden aan de groeiende en sluipende collectivisering van zowat alles en nog wat. De steeds maar grotere herverdeling komt neer op een aanslag op het persoonlijk bezit en het negeren van de persoonlijke inspanningen.

De afgelopen 30 jaar is de burger gewend geraakt aan de bemoeienis van de overheid. Hierdoor komt de verantwoordelijkheid te liggen bij de anonieme bureaucratie in plaats van bij het individu zelf. De verwachtingen ten overstaan van de overheid worden steeds groter, terwijl de prestaties van deze overheid steeds geringer worden. De leefkwaliteit van de burger vermindert, de belastingsdruk verhoogt, en zo ontstaat de kloof tussen de politiek en de burger.

De taak van de overheid moet dringend worden teruggeschroefd. Een discussie over de kerntaken kan enkel slagen wanneer als uitgangspunt wordt aanvaard dat de staatsbemoeienis nu veel te groot is. De taken van de overheid moeten beperkt blijven tot diegene die essentieel zijn voor de organisatie van het leven in gemeenschap en de bescherming van de individuele vrijheid.

Het klassieke, liberale principe van een vrije markt met zo min mogelijk overheidsingrepen is de basis. Die markt is uiteraard niet perfect, maar de overheid dient zich te beperken tot het garanderen van voorwaarden voor een goed functionerende vrije markteconomie en het oplossen van problemen veroorzaakt door de gebreken van de markt. Hoogstens kan als een aanvaardbare reden voor overheidsingrijpen worden beschouwd: investeringen in collectieve goederen zoals infrastructuur, scholing, fundamenteel onderzoek en het steunen van de innovatie. In geen enkel geval kunnen taken die, meestal beter, door privé – initiatief worden uitgevoerd, door de overheid met belastinggeld worden gerealiseerd.

De wildgroei van de verzorgingsstaat en de regelzucht van de overheid moeten worden aangepakt. Een trendbreuk is noodzakelijk, zodat de burgers de echte vrijheid kennen en de verantwoordelijkheid op de juiste plek wordt gelegd. Bij de begroting dient jaarlijks door middel van een regelgevingsbudget een plafond voor de totale geschatte kosten van nieuwe regelgeving te worden ingevoerd. Ieder ministerie en iedere federale overheidsdienst wordt op basis van een identieke methode van berekening verzocht een schatting te maken van de kosten voor nieuwe wetgeving. Een ministerie dat het vastgestelde budget overschrijdt, zal verdere regelgeving betalen via het schrappen van overbodige regels voor een zelfde budgettaire waarde.

Onafhankelijk

In een democratische rechtstaat moet de politieke besluitvorming onafhankelijk gebeuren los van allerlei drukkingsgroepen. Vakbonden, mutualiteiten, religies en andere drukkingsgroepen kunnen een bijdrage leveren tot de kwaliteit van het maatschappelijk leven, maar mogen in geen enkel geval een band hebben met de politieke partijen.

Om dit ten volle te realiseren, volstaat het niet dat verkozen politici een vermogensaangifte doen en een mandatenlijst deponeren. Zij zouden ook een verklaring van “conflict of interest” moeten afleggen. Dit betekent dat beleidsmakers, zowel zij die verkozen zijn als zij die in de zogenaamde kabinetten of beleidscellen werken, een verklaring dienen af te leggen waarin zij al hun belangen opsommen, zodat bij iedere beslissing kan nagegaan worden in hoeverre het lidmaatschap van bepaalde groepen en/of het bezit van bepaalde aandelen bijgedragen heeft tot de besluitvorming. Niet alleen mandaten en bezit moeten bekend gemaakt worden, het zal ook het democratisch gehalte van de besluitvorming bevorderen wanneer door ministers openlijk bekend gemaakt worden tot welke filosofische of religieuze groepen zij daadwerkelijk behoren.

De scheiding der machten dient strikt te worden gerespecteerd, en de nodige consequenties dienen hieraan te worden verbonden.

Tolerant

Onze maatschappij is ernstig verziect door onverdraagzaamheid, op alle vlakken, in alle bevolkingslagen en in alle richtingen. Er kan geen plaats zijn voor religieus of politiek fanatisme, voor uitsluiting van andersdenkenden, voor theocraten of aprioristen. Integendeel, wij wensen iedereen met een open geest tegemoet te treden en verwachten in ruil daarvoor eenzelfde openheid. Tolerantie vloeit voort uit de eeuwenoude westerse cultuur die van bij zijn ontstaan multicultureel was, lang vooraleer de neofiete “would be” intellectuelen dit begrip een verkeerde inhoud zijn gaan toemeten. Nergens in de wereld is er een zo grote verscheidenheid in taal, cultuur, vrijheid en openheid te vinden als precies in West-Europa en in Vlaanderen. Miljoenen migranten hebben dit land als het paradijs beschouwd en hier vrede, welvaart en veiligheid gezocht. Ook van deze gasten verwachten wij reciprociteit en het respect voor de samenlevingsvormen die wij wensen te behouden en waarvan wij de meerwaarde en de hoogstaande culturele inhoud erkennen. Migrantten moeten de samenlevingsvorm waarin zij zich komen vestigen, en die zij dus blijkbaar verkozen hebben als maatschappijmodel boven het hunne, aanvaarden. Reeds ten tijde van Erasmus was het humanisme een wereldvisie met duidelijke voorkeur voor de eigen beschaving. Multicultureel samenleven is slechts mogelijk wanneer alle samenstellende delen van deze samenleving multicultureel zijn en zich dus niet opsluiten in een monocultureel, vaak religieus geïnspireerd getto.

Tolerantie betekent ook geduld en bezorgdheid voor degene die in de maatschappij nog niet of niet meer mee kunnen, voor ouderen, jongeren, zwakken, zieken en andersvaliden.

Transparant

Bij de burger leeft de overtuiging dat met zijn mening geen rekening wordt gehouden. Hij stelt vast dat hij op geregelde tijdstippen naar de stembus trekt maar dat er in feite weinig of niets verandert. Na de verkiezingen gaan partijen coalities aan met andere groepen wiens programma vaak haaks op dat van de eersten staat, maar als de macht bekomen en verdeeld wordt, dan lijkt alles voor vier jaar in orde. Uitzichtloze compromissen en corruptieverwekkende situaties zijn hiervan het gevolg. De politiek moet veel transparanter worden.

Het overspringen van de ene regering naar de andere is het ultieme bewijs van perfide machtsspelletjes en heeft niets te maken met een behoorlijk bestuur. Het dient dan ook te worden verboden. De democratie heeft een veel grotere waarde wanneer meerdere burgers aan het beslissingsproces kunnen deelnemen na zich via democratische verkiezingen te hebben gelegitimeerd.

Alle systemen van opvolgers, plaatsvervangers,... moeten worden afgeschaft. Opvolger is diegene die in nuttige volgorde komt na het tellen van de stemmen.

Het negeren van verkiezingsbeloften dient te worden verhinderd, en zo mogelijk, afgestraft. Politieke partijen horen in hun verkiezingsprogramma duidelijk te stellen met wie zij, bij voorkeur, een coalitie zullen aangaan.

Ook de interne democratische structuur van de politieke partijen moeten voorwaarden zijn om overheidssteun te bekomen. Het eerbiedigen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ook in interne tuchtzaken, is een essentiële voorwaarde om als democratische partij te kunnen doorgaan. Wie tegen deze basisregel zondigt kan geen overheidsgelden ontvangen.

VLOTT wil aan de kiezer een onafhankelijk liberaal rechts tolerant alternatief bieden. VLOTT wil de vertegenwoordiger zijn van de Vlaamse rechtse liberale kiezer die weigert deel te nemen aan een links beleid. VLOTT wil ervoor zorgen dat Vlaanderen, waar 75 % van de burgers rechts stemmen, ook een rechts bestuur zal kennen.